HOŢUL
ŞI REVERSIBILITATEA
TIMPULUI

Ovidiu Bufnilă

Şi chiar dacă nu mă credeţi, eu tot o să vă spun că tagma asta a noastră e pe cale de dispariţie. Dacă furi o conservă de la alimentara sau laşi goluri în gestiune, tot furt se cheamă. Şi dacă îţi închipui că nu se observă, te înşeli. Iar că nu vei fi prins niciodată e un mit. Şi au fost destui oameni deştepţi care au scris despre mituri. Ieri. de exemplu, mi s-a întîmplat o minune. Tot gîndindu-vă ce să furaţi şi cum să o faceţi cît mai curat" nu cred că mai aveţi timp să mai puneţi mîna pe cîte o carte. Şi cu siguranţă habar nu aveţi de reversibilitatea timpului. Nu prea am timp să vă explic acum pentru că vreau să vă istorisesc păţaniile mele. Ieri, mai precis ieri noapte, am vrut să fac o spargere la un debit de tutun. Nu sînt decît un biet găinar, asta o ştiu. Aşa că nu am folosit decît o piatră. Era o noapte fără lună, numai bună pentru spargeri. M-am apropiat tiptil, pentru că linştea este o caracteristică esenţială a meseriei noastre. Am spart lacătul şi am intrat înăuntru. Am ochi de pisică, pot să vă spun. Ei bine, fraţilor, înăuntru era gol, mai gol decît capul acesta al meu. Mi-a scăpat o vorbă urîtă, una din alea care se spun la beţie. Debitul era gol, iar pe geam un afiş pe care nu-l observasem: ...S-A MUTAT ÎN STRADA... ARTICOLE SIMILARE PUTEŢI GĂSI LA... O să spuneţi că sînt un ghinionist. Şi m-am gîndit să aduc un lacăt de acasă. Nu rîdeţi, fraţilor, că şi furturile de categoria una se află pînă la urmă. Am ieşit, am închis uşa cu băgare de seamă şi m-am întrebat ce să fac. Pînă a doua zi la prînz tot aş fi fost prins. Şi acum vine chestia asta cu reversibilitatea timpului. Mi-am adus aminte că lacătul pe care îl aveam acasă i-l dădusem cumnatului meu să-l pună la bicicletă să nu i-o fure careva. Şi cum stăteam aşa pe bordură, deodată peisajul s-a schimbat. N-a mai fost debit, nici noapte, ci un bazar plin de lume, de strigăte şi de tarabe care aşteptau să fie golite cu sau fără bani. Nu m-a înspăimîntat schimbarea, căci ştiam eu cam cum vine treaba. Nu mi-am făcut gînduri negre, ba chiar tarabele mă atrăgeau ca un magnet şi m-am

gîndit că trebuie totuşi să-i ajut pe proprietari să-şi termine marfa cît mai repede. Sărman nebun, căci nu am apucat să întind mîna, destul de elegant, zic eu, că au şi început strigătele: Hoţul! Prindeţi hoţul! Nu strigau după mine, ci după altul, mai puţin norocos. Am început să rîd şi să uşurez taraba lîngă care mă oprisem. Apoi, cerul s-a întunecat, căci un soldat roman se oprise chiar în spatele meu. Desigur, nu ne-am înţeles, şi ca urmare m-a tratat ca pe un oarecare. Motivaţia cu schimbul de experienţă n-a ţinut. Da, fraţilor, sînt ghinionist. L-au prins şi pe celălalt şi ne-au dus drept în mijlocul unei pieţi unde unul îmbrăcat într-un cearşaf tot striga ceva de neînţeles la cîţiva oameni adunaţi prin jur. Nu-i a bună, mi-am spus, şi-ar trebui să-mi mişc fundul din zona asta periculoasă. N-arn apucat, pentru că băieţii, care nu prea se arătau binevoitori, au şi adus un fel de călău sau cam aşa ceva care avea o săbiuţă ciudată dar foarte tăioasă. Chestia cu tăiatul fulgului vine pe undeva prin evul mediu, aşa că omul, neavînd cum să încerce tăişul, ne-a tăiat mîna dreaptă ca să ne sature de hoţii.

Peste un ceas, tocmai în momentul în care alergam în braţe cu un sipet plin cu pietre nestemate, m-am trezit cu laţul de gît şi atîrnînd de creanga unui fag. Am încercat să. fur o armură şi atunci mi-au tăiat capul pentru că îmi mai puseseră în cîrcă şi răpirea nu ştiu cărei prinţese. Am furat o corabie care s-a izbit de o stîncă pusă acolo de un om drept, un butoi cu vin vechi de o sută de ani pe care mi l-au furat nişte necunoscuţi în timp ce traversam o pădure, ba pe deasupra m-au bătut măr, o ancoră din aur de la un alchimist, pînă la colţul străzii s-a transformat în nisip, am furat un ceas elveţian care m-a dat de gol cu ticăitul lui, şi am fost arestat, un tun care pînă la urmă s-a dovedit plin cu praf de puşcă şi vă închipuiţi lesne ce mi s-a întîmplat, e tare neplăcut să fii în centrul unei explozii, e mai rău chiar decît atunci cînd calci pe o coajă de banană, şi bineînţeles am furat foarte mulţi bani, o, de toate mărimile, de toate culorile, dar tipii urmăreau seria, urmăreau mirosul, amprentele, legăturile amoroase, pentru că pînă la urmă tot se găseşte o femeie nervoasă care să te dea în vileag. Dar chestia cea mai dură mi s-a întîmplat cînd am ajuns în viitor. Nu mă întrebaţi cum arată toate maşinile de mîine, cert e că după ce am văzut eu, oamenii vor munci în continuare pentru că e ceva inepuizabil dar şi lucrul cel mai de seamă care ne ţine în viaţă. Şi am vrut să fur o maşină. Nu m-am apropiat bine, că o voce de sub capotă mi-a citit seria buletinului, timpul cît voi fi în detenţie pentru furt de maşini, ba chiar şi numărul celulei. Am luat-o la fugă dar maşina s-a ţinut după mine, al naibii să fiu dacă am mai văzut o maşină pe patru roţi fugind ca nebuna, de una singură fără s-o pornească

nimeni, bani nu vor mai fi, aşa am citit undeva şi chiar că nu erau, nici tarabe, nici bănci, nici fete de răpit, peste tot numai ochi electronici, voci care de care mai neaşteptate, ieşind din zidurile clădirilor, din ferestre şi din fîntînile arteziene. Poate nu credeţi că lucrurile astea mi s-au întîmplat, eu vi le-am expus pe scurt ca să nu mă lungesc, fraţilor, trebuie să punem mîna cinstit pe treabă şi să ne lăsăm de găinării, să ne vedem de o muncă cinstită, căci aşa cum vă ştiu că nu aveţi timp să citiţi cărţi pentru că vă îngrijiţi de vreun furtişag, o să vă prindă secolul următor şi, zău, o să vă vină foarte greu. Şi, uite-aşa, mă credeţi sau nu, în timp ce v-am povestit lucrurile astea care par nostime, am mai terminat de găurit zece flanşe şi zău dacă nu mă simt mai fericit.